

Spud zelenga hrīb^{čē}skā,
 Pa mī^{čē}rkā cegulja,
 Kodica
 Kladna jīē
 Moje pa gorkū sūē.

Saj j' te lūb^{im}u lūbica,
 Ti būs' g' mano plēsalā,
 Jōst bon' dal
 Za' n bokal,
 Dren pa bom pr tēti spal.

Sāj je lūšnu lūbīti,
 Sāj je lūšnu spāvati,
 Čē si mōj.
 Se naprej' zaprōj;
 Kana hočē grīcun spābōj.!"

3
 Ova 3. apikal franc. Meden. —
 Iz rjezov zbirke 2., Ova
 pešnica se peva po viži
 ('siebenschnitt'). Stari
 godec mi jo je povedal,
 rekši, da jo je čul na
 štirskom!"

(Lenožere.)

Lubica! daj mi ti, sročle tri,
 Gab' in vrak snoge, farbe bli:
 Tega pravega pa plavega,
 • S tvojega srca ta pravega,
 Lunica, zvezjdica
 Al' že za goro gne,
 Tam kjer žte moje srce.

Tega drugega pa rdečega,
 • S tvojega rca groščega,
 Lunica, ~~id.~~

Tega tretjega pa belega,
 • S tvojega srca sejlega,
 Lunica, ~~id.~~

3

Zapisal fri. Meden. - Iz njegove zbirke 3. Verzji 5-7 se ponavljajo
 za vsakim zgornjim omenjenim parom.

5

(Lenožec.)

4

Ona rüož' co rindjla sem,
Za rejli wjst jz proě wadam,
Je daleč w kónt nřtřixi
Njře duh žlahnu diš'.

Je rüož'ce i te naq' hěke
Jon tšio lub' co k mójmu srdě,
K' me osel' razděl'í
Od kěr kuli prětem křji.

Šrokn primě, stišne k sebi,
Štišne k sebi, pr mōn z napi,
Nikül se běl' žlahnu naq'i,
Kuki pr. pr lüb'ci w pros (A) lěp."

3

Žepisal fr. Meden. - Iz njezove zbirke 4.

4
(Senožiče.)

5
Včeraj je b'lna pol prajstih,
Vzeli ^{sio} ~~xxx~~ mi s'čeljina;
V kamro mi ga pričeljo,
Proč ^{trdi} ~~konten~~ m'ga zaklicujejo, ~~Pav~~ Dobri m'ga zaklicujejo
Proč ~~trdi~~ m'ga živčajo.
Potem pa mi ga pričeljo
Noter u ku mejo b'lovce;
Tu je velika ~~živčnost~~ ^{nej} žrč
Lubca komaj čaka b'ga'ga dajč,
Dob'šla prosit sama zanj;
Tega gorjškega slovnika,
Tega ^{čy} ~~klanskega~~ zdravnika,
Dobri jutri, st'nik zlat,
Dobri jutri zdravnik mladi, (a)!
Jest vas biom nejkej prašala."
Jest, "Oh Miška kaj ta (k) šnega?"
"Dob' m' dabi nazaj mojega s'čeljina!"
S'čeljina nejmaš neč nazaj,
Če tudi ~~v miši~~ sama zanj.
Lepu poje ~~klanski~~ zgun,
Se lepič poje s'čeljina ^{čy} ~~ma~~ ^{mišoj}
Oh šelo, jelo, šelo bom,
Kaj srčta zdej st'nila bom!

3
Zapisal fr. Neden. — Iz njegove zbirke 5. Mladenci, ki nje pesen

narekaval, ni djal hantman' pa 'džtar', kakor sem je prej
pri vsi pesni čul. Praston po vzroku, me je zapital:
"Kaj neč bulše taku?"

17

17 (5)

(Senožee.)

Ljub'ca je bila žalostna,
Koda b' bila okradena,
In zdi'h'vala je milo,
Ker k' nji sodeljina nej' b'lo.

Ljubček je sel na kavarne,
Da tam bi pomenj'vala se,
Ljub'ca ga izzula je
Pa mu omila je noge.

Ljubček je živigal in pel,
Ko je čez polje k soji šel
In je vriskal tak močno,
Da se odmeval' je o gort.

Ljubček je imel ^(zdel) zlat prstan
Kter je o Grad'ci bil kovan.
Imela je tudi ljubica
En'ga grozno lepega.

Koga ga je ljub'ca slisala,
Je hitro odprla okno šla,
Vrnkej je pogledala,
Al' je ljubček sam al' ne.

Da prstane premenj'vala,
Lepo sta se pomenj'vala,
Pomenj'vala sta še
Do zore juterne.

In ker je sodelj' bil proo sam,
Nobeniga služ'ga nej' b'lo z' rav'n,
Je ljub'ca h' vrasam hitro šla,
In hitro jeh je odperla.

Edaj' ga je ljubček ogledal,
Ogledal svojo ljubico,
Podala sta si še roke,
In kušnila proo ^{10.} gvesto.

Ljub' mu roko je ^{pod} ~~odprla~~ala,
In ga v kavar je peljala.
Pa je zopet h' vrasam šla,
Jon jeh ^{trdim} zaprla.

Dejal je sodelj' ljubici
Eno al' dve besedici.
Zdrava ostan' jst moram
Ne smem se tukaj ^{ik} več ^{mucki}.

3

Zapisal Frančišek Meden. - Iz njegove zbirke 17.

Ta mora biti začetkom v Eufariji, to je sicer kniška
 okolijsi doma. Slišal sem jo v Senožecah večkrat peti,
 zapisana je iz ust jenedga starca čisto po izreki. Melo-
 dija ove pesmi je presimljivo je ~~pr~~strai-
 na. Verz 2. se pristavlja vsa nemu.
 verzu. "

Ĥīb'ca, delāj pūšēļja!
 Drej, drej, drej idēj dej!
 "Lāj tēga bodem uaredila
 L' nagelina radešēga
 L' majerūna drūcēga."
 "Ĥīb'ca, delāj pūšēļja
 L' nagelina radešēga
 L' majerūna drūcēga."
 Ĥīb'ca mē jīē pūšēļja narehila,
 V pūoko mē ga jīē denila:
 "Kam buoš s'cēļj pūšēļja dēnē?"
 "L' klābūk s'ēga būons proīezal.
 Ga būoš ti Ĥīb'ca gliēdala."
 Ĥīb'ca mē jīē pūšēļja vīēla
 Jēn mē ga jē v nejdra diēn'la.
 "Lakāj s'mē Ĥīb'ca pūšēļja vīēla
 Jēn s'mē ga v nejdra diēn'la."
 "L' xpi vēr te pūšēļja vīēla
 Jēn ojn te ga v nejdra diēn'la,
 Kautē būoš ti s'cēļj pūšēļja
 vīēlā

Zapisal frö. Medon. - Iz njegove zbirke 6. Izišle glede naglaske, da pesem.

7
(Lenožčice.)

1919
7

Na cipejdi Škocijana
Ena hišica stoji,
Pa niote prebiva
Martinava hči.

Ime ji je Katra
Prolečka, post-cug,
Je močno stomanana
Od glave do nog.

Je lejna ko roža,
Pa idekle več rej;
Kdo, nezah * je tega,
Lj sama na rej.

Pi studeca je stala
Le milu juškala,
Souže si brisala
K' rej deželca več.

3
Zapisal Franč. Moden. - Iz njegove zbirke 7., čvo pesem sem zapisal
na ležečah dolenjih; pravijo, da rej stara, a obično jo pevajo široko
v okrogu. "

(Lenožeč.)

Lele noči - Odo mi bolji,
Pri mojem srcu veselja več ni;
Šlo je za goro - šlo je za vodo,
Nikdar več, nikdar, nazaj ga ne bo.

Ljubick ljubjen - Na vojski vstreljen,
Nikdar, ah nikdar, ne bo ga več k nam.

- Šlo je za goro - šlo je za vodo.

Mojga veselja nazaj več ne bo.

~~Mojga veselja nazaj več ne bo~~
Tantje projo - ko čez polje gredo,

Mojga veselja nazaj več ne bo.

Šlo je za goro -

Mojga veselja nazaj več ne bo.

Tiče projo - kož'ce cveto,
Mojga veselja nazaj več ne bo.

Šlo je za goro, sloji za vodo,

Mojga veselja nazaj več ne bo.

Mojga veselja nazaj več ne bo,

Mojga veselja nazaj več ne bo.

Dokler živim žalost težim
Ah da ti nesli me - skoraj en

Šlo je za goro, sloji za vodo,

Mojga veselja nazaj več ne

Šlo je za goro, sloji za vodo,

Mojga veselja nazaj več ne bo.

Zapisal fri. Meden. - Iz njegove zbirke 8.

(Lepo se Senožec)

Breina ijavoska dolina,
 Notu an lep, sčecina:
 Ljuba devica Marija
 Svetga škaplirja katošena.
 Pejd rumar, na božjo pod,
 K' ljubí ot vici Mariji troštarci o. *L. Pog.*
 Hade bo grešnik ležal bolan,
 Klič na Marijo noč in dan
 Oua t' bo pomagala,
 Svetga raja salala,
 D' vica Marija v troni sedi,
 Smilenga jez' sa o naršpi olži,
 Oua je lep, x goantana,
 Svetga škaplirja cirana.
 Moje duš v vicah opišjo,
 In na Marijo kličejo,
 Da bi nam ona pomagala,
 Svetega raja salala.
 Priid' se nebeški angelji,
 Vselj' nad lepú varovajte,
 Sočo nebo in sveti raj,
 Bog nam ga vošči inu daj.
 Priidi zjegen božji
 Zegnaj bog hišo in ljudi
 In tak našo te stoji.

Lapisal eprani. Medon. - Iz njegove gluko 9.

(Lenožetec.)

Imam deklo lepo,
 Ljubim ga prav zvesto.
 Vrgnil je kom prstan zlat
 Gorald na vrat,
 Da jih bom ljubici dal,
 Da bom pri nji zasnal,
 Ljubici zaljubljeni navajeni.
 Kdo jo wawardil je
 Al pa sem jo jest?
 Od kjer kuli pridem kaj nji nas,
 Moram pa nji dol set,
 Ljub'ca, to ti povem, me
 K tebi jest več ne ssem.

Si imela prej drugo koker mene.

"Ti si hodil k meni v vas,
 Kdabo sem imela s' spas",
 Motil s' me tolikanj let,
 Moreš me vzet!"

Fantje so k' teb' hodil,
 Al' so te popustili,

K' nojsi več dehtelca k s' ^{bila poprej}

Fantje so k' teb' hodila

Če so ti kaj naredil,

Tisto ti dobro glej,

Mene prestej.

3

Zapisal franj. Meden. Iz njegove zbirke 10.

11
10
(Lenjčice.)

Jaz iniam ljubica
v gradu za kuharico,
Ljubiča je belega,
srca pohlevenega.
Dela je ko mlečice,
gladka je ko ječice.
Tatunka koki stenuje
Trista je moja ljubica
Takji bo „~~mo~~ tadel“ stal
Mi bom po glavi stal.

3

Lapial fri. Meden. - Iz njegove zbirke 11.

Široči sonček glas zastljal,
K' sem v tvoj.

Lušno je živeti na svetli
Kjer hiša na ravnem stoji;
Okol so pa travnik zeleni
To mene močno vesel.

Poglej no! kak solnce nam sije,
Ogreje nas tu vse okrog
Jast hitro volj poklekнем
In tebe zahvalim, o Bog.

Lušno je živeti na tem svetu,
Kjer človek počeno živi,
Lep san se zapužja, zapoje
Na večer pa sladko zasp.

Gretnost so pa tu, na tem svetu
Pa nič ne, poručaj, moj brat
Ker tu večni veselje nas čaka
Vse skupaj v nebesih enkrat.

}

napisal Fran. Meden - Prijegore zbirke 14.

- # Stoji črnoj gori
Črni oganj gori, #
Okol njega stoji
Teh dvanaest junakov.
5 Jeden med njih veli:
"Meni bu umreti,
Stoga sveta prejeti,
Bogu ročam dati. +++
Kopajte mi jamu
10 Pri svetom Ivanu,
Na pušku globoku,
Na sablju široku,
Onde pokopajte
Moje grišno telo,
15 Jani ostavljajte
Mojo desno roko.
Ka nju privečujte
Moga vranca konja,
Neg se konjič plače,
20 Gde se ljuba neče.
Konjič zahrenje
Ljuba zaplakuje.

(Lenošče.)

Snoči sem en glas zarlišal,
 K' sem doma na postlji spal,
 Da ljub'ca suncice ima,
 Da se omožila bo.

Ljub^a~~a~~ ji po hiš hodila,
 Jaz sem pa pod oknom stal,
 Nilo solze je točila,
 Lem od nje slovo jemal.

Z bogom, z bogom! ljub'ca moja
 K'li me nevesto —
 Ti se bodeš omožila,
 Jaz pa moram vzet slovo.

Oh moj dragi, kaj štiti?
 Sreče moje počelo bo!
 Tebe goibiti ne morem
 Pa me drugum si lijo.

"Dokler sva skupaj jahajala
 Da se neni la več roči,
 Srečne ure uživala
 Jön živela brez skrbi!"

Kaj se ljub'ca boš jokala?
 Jaz grem zdaj on tebe preč,
 Kaj se ljub'ca boš kesala
 Ako naj' pomoči več.

"Oh kam duša Tvoja pojde?
 Če ti mene zapustiš! ..."
 "Naj gre duša, kamor hoče,
 Zolaj te jaz zapustil bom."

3

Zapisal Franc. Meden. — Z njegove zbirke 15.

Lejpi vrtec bom kopala,
Pre sorte rože noter vsjala,
Tud' ta zelen rožmarin,
Da bom goljfalá faute žujim.

Ohi sembrana ljubezn,
Tj si hujši ko bolezen
La bolezen so zaravila
La ljubezn pa jih ni.

Vstajaj, vstajaj, ljubica moja!
Tj se' bele posteljice.
"Jaz bi rada gori vstala
Da b' me mame slóšale."

Ti boš mene rada inela
K' bom jaz nosil sukuj's beló,
Sablíco pripasano.
Lj pur' kico nabasano.

Preden do an mes'a al dva
Se boš za mano jškala.

"Ne bom se za tábó jškala
Si bom rajši drugjga ^{zbiela.} jškala."

Ta ki ima voč blaga
Jen hišico na štirka dva."
Kolkorkrat sem k tebi prišél,
Nikol se nejsam zamo náič
Jaz pa tega ne šepim
Raj' sebe ljub'ca zapustim.

3

Zapisal Franc. Meden. — Iz njegove zbirke 16

Kedar tu memo greva
 Orav niso se orea,
 Tje na taisti kraj,
 Ozi hodil sem nekda.
 Oh odaj pa nikdar več
 Verelje preč je preč.
 Tjer moja name zdaj ne mara več.

Ko sem bil majhen se,
 Tui vedno mislil de
 Le ene mi na svet'
 Da b' mogla m' sree pruet'-
 Pa vendre se zgodi,
 Da taka se v dobi
 Da se mi ganjo sree topi.

Sem eno zbeal sibil,
 Lavego žujo storil,
 Postal sem žujo je roko,
 Da ljubim jo močno.
 Tudi ona meni je
 Oglubila sree
 Tuo zame živet, prisegla je.

Zolaj pa pozakla je
 Ne zmisli več napre.
 Postalo nje sree
 Ledeno mizlo je
 Kaj duhta, si me voin
 Al' k' nji več it ne smem
 Men per je dolgaas, ker k nji negram.

Saj v men ljubezeta
 Je skoraž bogasnila.
 Pa vendar mi do nje
 Spomin se vliisnil je;
 Al' nezvestoba ta'
 Me preč v dno srea
 In me je večkrat že vzejala.

Koko ribam dobro gre,
 Ker zije ne srpe,
 Al' pijejo vodo
 Pa nič ne zapije,
 Al' voda se skali.
 So ribam žalost itui
 Potem se jim per sree hladi.

Tudi jaz k' sem majhen bil
 Ne bil bi vima pil,
 Se z mlekom pa z vodo
 Najpajal b' se raklo'.
 Zolaj nekaj časa pa
 M' je vimska kaspjica
 Razvederjaca me tolužnica.

Si sree tolužit',
 Se desem v družbo pit',
 Med brate slavjane
 K' so volje žitane,
 Si pesmi pojemo,
 I kozarci tikamo,
 Da si sugo s sree pregonjamo.

K' bo prišla greuka smet,
 Pa bo moj kram zuput,
 Moj glazek bo nas trav.
 Jaz bom pa zakopan.
 Ne bom več vima pil'
 Gori v črni zemlji gnil,
 Potem si bom per sree hladi.

In tudi dekleta ve',
 K' ste mlade in lepe,
 Se se en majhen čas,
 In mine lep obraz.
 Ko rožica ~~ixene~~^{ur}
 Ko velka suša je
 Tako se boste ve postarale.

Kadar tu memo grem,
Proa milo se ozrem
Tje v sveti kraj,
Kjer je hodil kdaj
Moj ljubljenski oče.
Oh zdaj pa ni več ga,
Zato sem vedno le žalostna.

Dokler sem majhna bila,
Sem vedno mislila
Da mi ga ni na svet,
Da b' mi mogel venček prjet;
Al' hitro se zgodi,
Da venček se zgubi
Pr' eni majhni puznosti.

Enkrat je eden bil,
M je sree za se vnel,
Potkal mi je roko
Da ljubi me srčno
Ter zame le gozd gori
In zame krepčeni,
Vedno sladkih bil je besedi.

Moj mlado sree
Srelo zanj ga je,
Oh zdaj pa mi nuzi,
Ker k' meni ga več ni,
P je drugo ljubico zbral,
Pa meni slovo dal
Tolk časa le m' je preost ostal.

Tak' saj povedal bil,
Taka m' je to storil
Da bi nanj ga ložej
Prizabla za vselej;
Tako ne morem pa
Sem vedno le žalostna
Nanj se vselej bom zamislila.

Tie' tam pa dobro gre,
K' do ~~pa~~ deobke pevice,
K' pojejo zmiraj okrog;
Venle z mladih nog
Se jim pa žalost štiri,
K' jih zima razpode
Potem se jim pa sree hladi.

Tud' jaz k' sem majhna b'la,
Sem bila vesela;
V prostih družbicah
Sred mojih vestnicah
Smo rado pevale,
Ter z tam igrajo se
K' nam so rane ~~se~~ neznahe b'le.

Oh zdaj o petji pa
Pa najdem veselja
Ter pojem le oken
K' ga nekdaj ljubla sem
O bladih urah
O prešlih veseljih
K' njih zamaknil je
Epode pa.

K' bo prišla grenka smrt
In bo deoba mrt,
Bo moja žalost preč
Ne bo me dela več;
Moj venček pa pri men'
Bo v zemljo zalozen
Bo ~~da~~ ^{v zemljo} bi le preč

Oh dabile pred / Ne bil zg ubljiv.

In tud' fantič vi!
K' ste mladi in kedni
Ker nič ne praziste,
Le hitro staraste
Tud' vam bo prišel čas
K' vam bo oslabil glas
Ne boste spetjem več
Zudili nas.

3
Zapisal Jani. Meden. — Z njegove zbirke

X.3

Алматы а. а. а. :
1) олжон
2) баян
3) ааа

18
19

(Senožere.)

(19)

17

Kdor če pa vediti
Kaj je ljubez,
Mene naj opošta,
Jaz mu povem.

Dolga ljubez,
Golova bolezen;
Golovo je ranjeno
Moje srce.

Oh srce bom pbočila,
Vunkej bom vzela
Lepe tri kapljice
Proč krvi.

Pismo pisala,
Ljub' mu postala,
Ja hode vedel,
Kako mi se godi.

Ali sem zdrava?
Ali bolana?
Al' če že v čerui
Lemlj' ležim?

Nisem ne zdrava,
Tud' ne bolana,
Vendar je žanjeno.

Moje srce.
Doktarji, pčdarji
K' men so hodili
Al' nič ne pomagajo
Zdravila le-že.

Ljubček pa pride,
Kušne, objame,
Prej je ozdravljen
Moje srce.

Imel sem ptičico
Pa mi je zletela,
Srečna bo vejica,
Kjer bo sedela
Imel sem ljubico,
Pa sem jo izgubil
Lecčem karisti bo
Ki je to dobil.

3

Napisal Franc. Meden. - Iz njegove zbirke 19.

(Snožice.)

Fantje marširajo — skranjske dežele,
 Ljub'ce pa jukajo: „Kaj b'no začele?“
 Če pa glih fantje mi — gremo z dežele
 Ljub'ce, ne jokajte — bod'te vesele.
 Vsak le po vedem let — bomo služili,
 Potlej pa bomo vpet — sč'nikrat skup prišli;
 Bog nam daj samoflo — da b' premagali;
 Francoza hudega — da b' pokončali,
 Potlej pa bomo mi — prazjnu dobili;
 Sebe in ljubice — lahko živeli,
 Boraj le dol naprej — prot' lašk deželi,
 Treba žalovati rej — bod'mo veseli,
 Ve' pa preljube! — zdruave ostanite,
 Ved'te, da vaši so — v vojski fantje.
 Mol'te če očete — za me za druge
 Da bi daleč od nas — bile vse nadloge
 Če pa vi počete — za nas moliti
 Če nas re'nočete — zvesto ljubiti;
 Kadark se bomo mi — nagajj prijeljali;
 Boste se jokali — mi pa smejali.
 Boste se jokali — ki bi drgale,
 Ker boste lažne ve' — sinke zibale;
 Mi pa si bomo zbirali druge,
 Te najlepši, mlade — in najbolj ljube
 Daj pa zavnis kajmo — preden ko gremo
 In ne porajtajmo — proo za nobeto.
 Če nas glih zapustite — mač te stare,
 Bomo dobili pa — bolj k' lepi mlade.

Zamisl franč. Meden. — 3/4 jezove zbirke 20.

(Senzgje.)

Kranje pravi korajžo,
 Če je kaj za vdari
 I korajžo ga vdari,
 Se mora dol gooliti.

Korajža, korajža!
 Te močnega sti
 Korajže kdar nema,
 Doma naj leži.

Če nema korajže,
 Prec padeš ~~o strah~~
 Ydori koli te hotel,
 Te podrl bo o mah.

Korajžo kdar ima
 Mu bse je lahek
 Lovragnilom bruyre,
 Presedoval ne bo.

Korajžni mladenci,
 K soladom gredo
 Vriska jo vsele,
 Ju maške pojo.

Tredebol čok vidi knist,
 Le' pride v gozd,
 Korajžo si vzame
 Da more naložit.

~~Korajža~~ ~~ma~~ korajže,
 Tra žalost topi
 Da sebi in drugim,
 Vselej v kali.

3

Lapisel franč. Meden. - Iz njegove

Zbirke 21, kjer se ponavljajo
 vv. 5-8 za vsako četveretico.

